

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 292/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. D., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 39/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2012 doručená opakovaná sťažnosť D. D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 39/2010 potom, ako ústavný súd predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 91/2012-10 zo 6. marca 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ aj v tejto sťažnosti zopakoval, že 15. februára 2010 podal okresnému súdu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia; vec je vedená pod sp. zn. 27 C 39/2010. Pre nezaplatenie súdneho poplatku okresný súd uznesením z 31. marca 2010 zastavil konanie, ktoré na základe odvolania sťažovateľa uznesením z 21. apríla 2010 zrušil. Termín pojednávania stanovený na 16. jún 2010 okresný súd bez odôvodnenia zmenil na 25. jún 2010; toto pojednávanie odročil na neurčito. Dňa 3. septembra 2010 sťažovateľ požiadal okresný súd o nariadenie a vykonanie procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci. Dňa 24. marca 2011 sťažovateľ požiadal okresný súd o pokračovanie v konaní. Dňa 10. mája 2011 bola vykonaná ohliadka na mieste samom. Dňa 12. augusta 2011 sťažovateľ požiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania a rozhodnutie vo veci. Dňa 22. septembra 2011 okresný súd sťažovateľovi oznámil, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie. Dňa 7. októbra 2011 sťažovateľ požiadal okresný súd o doručenie uznesenia o pribratí znalca. Dňa 5. januára 2012 sťažovateľ požiadal okresný súd o vykonanie procesných úkonov v záujme rýchlej a účinnej ochrany jeho práv, na čo však okresný súd nereagoval. Sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom konaní dochádza k priet'ahom, ktoré predlžujú jeho neistotu, úzkosť a znižujú šancu užívať výťažok z jeho majetku.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 39/2010 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov a zaplatiť finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Sťažovateľ sa svojou opakovanou sťažnosťou po vyše 2 mesiacoch od rozhodnutia ústavného súdu domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na pojednanie jeho

záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 39/2010.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti a zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať (porov. rozhodnutia EŠLP vo veci Libanský v. Česká republika, či Králiček v. Česká republika), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania (dva roky a 3 mesiace) sama osebe ešte nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011).

V prípade, ak by okresný súd v budúcnosti nekonal plynule a svojím postupom by vykazoval nielen určitú nečinnosť, ale táto nečinnosť by sa prejavila v čase, v ktorom je možné uzavretie konania o vydanie bezdôvodného obohatenia spravidla očakávať (do 3-4 rokov), sťažovateľ má možnosť opakovane podať sťažnosť ústavnému súdu, v rámci ktorej bude zohľadnený celý doterajší priebeh konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012